

Fyra personer rökskadades vid en brand i ett servicehus, den xxxx-xx-xx, kl.05.36

Larmet inkom via det automatiska brandlarmet, när Z-styrkan anlände, klockan 05.41, hade de boende i brandlägenheten räddats ut av vårdpersonalen. En insats som sannolikt räddade livet på mannen och kvinnan i lägenheten. Den aktuella lägenheten består av två rum och kök, branden har varit koncentrerad till det ena av rummen, där möbler och övriga inventarier har brunnit. Hela lägenheten är i övrigt kraftigt rök- och sotskadad, brandgaser har även trängt ut i korridoren utanför lägenheten. Dock har inga andra lägenheter på våningsplanet drabbats av branden.

Branden har startat i en soffa och sedan spridit sig till en fätölj, samt till några tavlor som stod intill soffan. Enligt vårdpersonalen brukade mannen som bodde i lägenheten stiga upp tidigt på morgonen och då tända flera levande ljus, oftast värmeljus vilka placerades på en bricka.

Brickan med de brinnande värmeljusen brukade han ibland placera direkt på soffan. Detta beteende tyckte personalen var riskfyllt, ja som man uttryckte det: "Det som nu hände var något som vi länge hade befarat". Branden har utvecklats hastigt, vilket talar för att brickan med värmeljusen stjälpts och ljusmassan runnit ut över soffan som omedelbart antänts. Branden har således startat med öppen låga, när detektorn påverkas har lågorna redan fått fäste i sofftyget.

När brandlarmet utlöstes tog sig de två kvinnliga vårdarna omedelbart till brandlägenheten. Lägenheten var då helt rökfylld, och i det brinnande rummet stapplade den gamle mannen omkring, han fick ledas ut i det andra rummet låg den handikappade kvinnan i sin säng, hon var tung och rätt så orörlig varför vårdbiträdena fick kämpa rejält för att släpa ut henne från lägenheten. Under räddningsinsatsen inandades också vårdbiträdena en hel del brandgaser, varför även dessa fick föras till sjukhus.

När räddningspersonalen anlände till byggnaden, tog man sig in i servicehuset via det trapphus där centralapparaten sitter. Ganska omgående fick man då klart för sig att det rörde sig om en lägenhet vilken låg i det andra trapphuset. Någon larmindikation utanför detta trapphus fanns inte, vilket naturligtvis förlängde både väg och insatstid.

Att någon från vårdpersonalen skulle möta räddningsstyrkan och anvisa angreppsväg var inte att begära, de två kvinnorna hade fullt upp med livräddande insatser. Servicehuset har enligt uppgift byggts ut under senare år, varför en del av brandskyddet kanske bör ses över.

När rökdykarna trängde in i brandlägenheten använde man sig av en befintliga brandpostslangen, vilken hängde i korridoren några meter från lägenheten. Det visade sig då att den aktuella brandposten var klart underdimensionerad, både vad avser vattenmängd och munstycksstorlek. De båda makarnas lägenhet innehöll en hel del konst vilken till stora delar förstördes vid branden. TV- apparaten var på väg att smälta ner av värmen, utan ett brandlarm hade vi här haft en dödsbrand och en totalt övertänd lägenhet. De båda makarnas lägenhet innehöll en hel del konst vilken till stora delar förstördes vid branden. TV-apparaten var på väg att smälta ner av värmen, utan ett brandlarm hade vi här haft en dödsbrand och en totalt övertänd lägenhet. I rumstaket sitter resterna av den livräddande rökdetectorn. De två kvinnliga vårdbiträdena är naturligtvis värda all uppskattning, de kommer givetvis att uppmärksammas av räddningstjänsten vid den årliga utdelningen av diplom. Deras arbetsgivare bör också visa sin tacksamhet mot de båda, de har utan tvekan utsatt sig själva för livsfara vid räddningsinsatsen.

Sammanfattning: Trots en snabb larmindikering hade branden fått en

sådan omfattning att vårdpersonalen själva måste utsätta sig för livsfara under räddningsinsatsen. Sannolikt har mannen stött till brickan varvid ljusen fallit ner på soffan, den flytande ljusmassan har då omedelbart antänt sofftyget. Han har sedan inte haft någon möjlighet att själv släcka elden, och tursamt nog inte fått ljusmassan på sina kläder. Vårdpersonalens farhågor besannades, mannens tändande av levande ljus i anslutning till soffan blev ödesdigert. Frågan är dock om personalen hade haft någon möjlighet att få mannen att avstå från ljuständandet, det rör ju sig om ett eget boende. Om mannen var kontaktbar, kunde man kanske ha talat om för honom det olämpliga i att placera ljusbrickan i soffan.